

моста двѣ дѣски, и се е образувала такава голѣма дупка, щото добитѣка ще си счуи краката, а рѣкичката е тъй блатиста, щото непременно ще се укалятъ като прѣгазватъ прѣзъ нея: нѣма ли да испрати съвѣта индженера да направи прѣзъ рѣкичката шоссе отъ шубръки и каманакъ, нѣма ли да заповѣда на жандармитѣ да памѣрятъ крадеца, и нѣма ли да позволи на мѣстото на откраднатитѣ, да се турятъ двѣ други дѣски, които се търкалятъ тамъ на близо до моста и които нѣматъ ступавинъ?

Като разглѣда около тридесять такива административни дѣла, събранието изново се залови за *комитета*.

Кадията, чловѣкъ вече старъ, съ побѣляла брада, едно врѣме имаминъ на великвѣтъ *Решидъ-Паша*, съвѣтаваше да бѣдѣтъ снисходителни, добрѣ да се обхождатъ съ християнитѣ, искрено и усердно да съдѣйствуватъ на мѣрките на военното началство.

Мютесарифина говори много и различно; отъ неговитѣ думи можаше само да се разбере, че всичко това е работа на французитѣ, защото той нѣкога ималъ спрѣчкване съ французскій консулъ, за което го и отчислили отъ длѣжностъ, както всѣкога това се случва въ Турция, благодарение на капитулацнитѣ съ християнскитѣ държави.

Единъ отъ съвѣтницитѣ, братовчедъ на Гирея, испѣ на гласа на Кримскитѣ Татари полската пѣсень, че за всичко е виноватъ Бѣлийтъ Царь, Москва, че тѣ сж испратили *комитетитѣ*, както испращатъ градъ, снѣгъ, суша, неплодородие, чума и всѣкакви други язви; но при това той замълча за ушурджитѣ и Ерменцитѣ.

На чорбаджитѣ и на евреина заповѣдаха да излѣзатъ; останаха само мюсюманитѣ.

Старийтъ мюфтия, като се основаваше на арабскитѣ изречения, въ името на Бога и на Пророка, справедливо забѣлѣжи, че нарѣканията и стоварванието вината върху другитѣ нищо нѣма да помогне; трѣбва да се изнамѣрятъ срѣдства за потребленнето на *комитетитѣ* единъ по единъ и да се избавимъ отъ тѣхъ, тъй щото тѣ да не можѣтъ да се върнатъ назадъ. Той продължи: